

אמנם לנס לרטי "נועם"
 שעות 24 ביממה. טל'
 פונים: 746222 — 730606

הודעות

הועדה המקומית לתכנון
 ופיקוח, המרכז, רח' עליה
 שניה 2, פתח תקוה, טלפון
 916547. ניתנת בזה הודעה
 כי הוגשה לוועדה המקומית
 לדיון בקשה לתוספת לכתב
 קיים בסימטת הרמש במס' 154
 יון בנוש 6723 חלקה 154
 (1058) ע"י א. שפיר ומחווה
 חריגה, היינו הקלה בשטח
 הבניה כל המעוניין, אם כי
 בעל ואם מבחינה אחרת, כי
 קרקע, בבנינים או בנכסים
 אחרים שהתוכנית משפיעה
 אליהם, יוכל לעיין בהעתקי
 התכנית במשרדי הועדה ה
 מקומית בשעות העבודה ל
 רגילה ולהגיש התנגדויות ל
 תוכנית תוך 14 יום מתאריך
 פרסום זה. ע. לאלו, יו"ר
 הועדה המקומית לתכנון ול
 פיקוח, טלפון 19.170.
 לחינוך תינוק ממשפחה
 בריאה אימוץ אפשרי לטלפון
 615618 (03).

חדרים מרוהטים

רחוק, דרוש חדר מרוהט
 כה"א והסביבה בתנאים טובים.
 בים. 625774

דירות מרוהטות

רחוק, דרושה דירה מרוי
 הטת / ריקה, סוכו לתנאים
 טובים בתל-אביב והסביבה.
 625774

3 ברמת-גן ונגעתיים 400
 3 ביראליהו 350, 2% ביד'
 אליהו טלפון לוסוס 300,
 2 בצפון וברמת אביב 300
 2 בכביש הכסוף 250 —
 "תועלת" 621689

בהרצליה 2 חדרים מי
 רהטים, 730939 משעה
 15.00—20.00

ביקוש דירות

דרושה דירת 2-3
 בשכ"ח בחולון לתקופה ארו'
 טל. 848447, מ' 16—19.
 בירדן דירת 5 ללא תווד.
 תל"ה החלוצים 1, ככר'
 תל"ה 23028

יודע, אם אנחנו נסתדר עוד שנתיים, ניקח
 אותו אליו יחד עם הילדות. היום אני
 במצב של יאוש. אני לא עובד. אני יודע
 ומבין שבתוך אדם נשוי ונורמלי הייתי
 צריך לפתות לעבוד. הילדות היו צריכות
 להיות אצלי ולא אצל ההורים שלי או
 במוסד. אני רואה אותן רק פעם בשבוע.
 אני מתבייש לבוא יותר להורים.

בניתיים קשה לראות כיצד הווג יסתדר.
 "אני לא עובד עכשיו כבר שלושה חודשים.
 אחרי שגמרתי את הצבא עבדתי והרחתי
 500 ל"י לחורש. אבל הכסף הזה היה מס'
 פיק בדיוק בשביל הקיום ולשום דבר יותר.
 עבדתי כמו חמור ולא יצא מזה שום דבר,
 או הלך לי החשבון לעבוד. עכשיו עובדת
 רק אשתי ומה אנחנו מתקיימים."

דבר בלתי-נמנע

מרות הייאוש יש לאב תוכניות ל-
 התקוות. "אני חושב על שני דברים:
 ללמוד טכנאות טלפניה בקורס. אבל או
 אני אהיה משוה רק בעוד כמה שנים. כי
 מה שאני יכול ללמוד זה רק קורס מוזרו
 והמיקצוע הזה דורש לימוד יסודי של כמה
 שנים. מצד שני אולי אני אחתום על קצע
 בצבא. עברתי הכשרה מיוחדת לתפקיד מור'
 חד וכבר קראו לי לראיון מהצבא. אבל
 זה יסתדר רק בעוד חצי שנה."

האב רואה את מסירת הילד כדבר בלתי-
 נמנע למרות שהוא מודה שאין הוא שלם
 עם מצב העניינים בכלל.

"לנוכח המצב הקיים לא יכולתי לעמוד
 במעמסה הזאת, "אמר האב, "בגלל זה החי'
 לטתי למסור את הילד לחינוך אצל מי
 פחה טובה יש לו סיכויים הרבה יותר
 טובים."

"אחרי שהייתי אצל העורך-דין פניתי ל-
 משרד-הסעד וסיפרתי להם על המצב ובי'
 קשתי מהם מקום לילה לאשתי רחוק מ'
 מקום המגורים שלנו. משרד-הסעד הסכים
 לקחת את הילד אבל הם דרשו שאני אחתום
 שאני מותר עליו והוא יישאר אצלם. לזה
 לא הסכמתי בשום אופן. רציני לזעזע בד'
 יוק מה יקרה עם הילד."

כושי קטן ורזה

אב מכחיש שהוא מקבל איזה שהוא
 כסף מהמשפחה המאמצת. "אני לא מק'
 כל שום כסף. המשפחה שתיקח את הילד
 מפקידה אצלי את הכסף רק לתקופה של
 שנתיים, אחר-כך אם אני מקבל את הילד
 בחזרה עלי להתזר את הכסף. אבל בני'
 תיים עוד לא מצאנו משפחה."

אשתו אפילו לא יודעת שהיו בניתיים
 משפחות רבות שהתקשרו עם העורך-דין.
 את הכל מסדר בעלה. כשאמרתי לה ש'
 רבים רצו את הבן שלה לאימוץ, היא אמרה
 בפליאה: "באמת? לא חשבתי מי ירצה
 כושי קטן ורזה כזה?"

בסתר ליבה אולי היא מקוה שלא תימ'
 צא משפחה והיא תקבל את בנה בחזרה.
 לעומתה איתן בעלה בדעתו למסור את
 הילד והעניין נמצא בטיפולו של השופט
 יצחק שילה.

ברגע שהגיע העניין לבית-המשפט מונה
 אמוטרופוס מטעם משרד-הסעד והשופט הו'
 מין את הורי הילד לשיחה. בשיחה הוא
 שאל את האשה אם היא מסכימה למסור
 את הילד לאימוץ ואם העורך-דין שלה
 ביקר אצלה בבית ומתעניין בה? היא ענתה
 בחיוב והאב הסביר את מצבם ואת מניעיו
 לכך שפנה לעורך-דין וצורת ההסדר.

השופט בחן את המשפחות שהציעו לאמץ
 את הילד ומכולם עשה עליו רושם הווג
 מצרפת. הוא שאל אותם מדוע לא אימצו
 ילד בצרפת והווג השיב שהם רצו בילד
 יהודי ודבר זה הוא כימעט בלתי-אפשרי
 שם. אבל הם חושבים לעלות ארצה. השופט
 פסל אותם בכל זאת והודיע להם שברגע
 שיתיישבו בארץ כבר ימצא סידור מתאים
 כדי שיוכלו לאמץ ילד.

ובינתיים, עדיין לא בחר השופט יצחק
 שילה במשפחה טובה כזו, מבין כל המוע'
 מדים, אשר הציעו את עצמם לספל בילדס
 של הווג.
 התינוק עדיין עומד למסירה.

זה ואביו לא מודה בכך. "אנחנו עומדים
 לתת אותו לחינוך!" פסק אביו של הילד
 בקול בוטח. "את יודעת, אני לא הסכמתי
 למסור אותו למשרד-הסעד כמו שהם רצו,
 לא בגלל הכסף, בחיי שלא."

"אני רק פוחד שמשרד-הסעד יכניס לי
 את הילד לאיזה מוסד והוא יהיה כמו
 יתום." מוסיף אברהם ואומר. "אני יודע ש'
 הוא יושב משפחות שמוכנות לחנך ילד. הוא
 אמר לי שזה רק לחינוך, לשנתיים. אחר
 כך נסתדר ונקבל את הילד בחזרה. עושים
 חוזה. אצל עורך-דין."

"לגמרי לאימוץ אני לא רוצה למסור
 אותו. הכסף לא מעניין אותי. אני רוצה
 את הילד. את הכסף אני אכזבו ולא יהיה
 לי מזה כלום. אבל הילד יישאר."

נמתכונה!

הילד שלנו יימסר למשפחה טובה והוא יגדל
 בתנאים טובים ויקבל חינוך טוב. ומי

ובכל זאת הילד עומד להימסר לאימוץ
 למרות שאמו לא רוצה אפילו לחשוב על

על זה והתנגדו. הם אמרו שהוא פרח
 ופושע ואנחנו משפחה מכובדת. אבל אני
 בכל זאת אהבתי אותו והלכתי איתו בלי
 שהורי יידעו.

"יצאנו שלוש שנים ואז נכנסתי להריון
 והייתי מוכרחה להתחתן. עוד הייתי בבית'
 ספר עממי כשהתחתנו. פחות מ16 הייתי
 והוא היה בן 17."

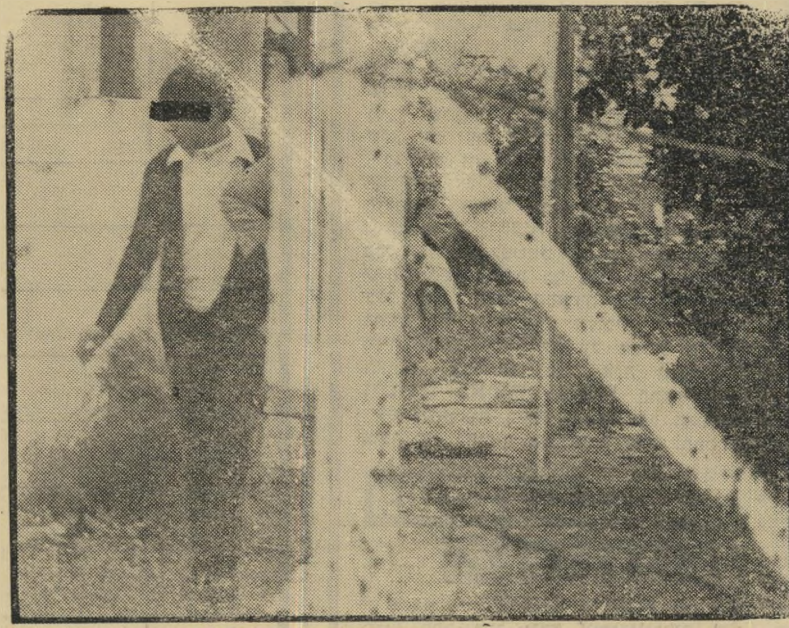
התינוק עדיין למסירה

חרי שהתחתנו עוב בעלי את
 הלימודים והתחיל לעבוד ברצפות
 אצל אחיו. אני למדתי בקורס מוזרו לתפירה
 אבל עזבתי את זה. שכרנו את החדר הזה
 ב-40 ל"י. כאן נולדה הילדה. כמה חודשים
 אחרי שהיא נולדה היא חלתה. הקירות
 כאן עם מיס. אז חמתי באה ולקחה לי
 אותה.

"שנתיים אחריה נולדה לי עוד בת. גם
 היא חלתה, אז גם אותה לקחה חמתי.
 בעלי כל הזמן, פעם עובד ופעם לא. אני
 עובדת במשקיבית עכשיו. בזה אנחנו
 מתפרנסים."

"כשנכנסתי להריון בפעם השלישית בדיוק
 עמדנו לקנות דירה. בעלי התחיל לעבוד
 ולהרוויח, וגם האבא שלו הבטיח לעזור
 לנו לקנות דירה של שני חדרים, אבל
 עם עוד ילד ידענו שלא נגיע לזה. אז
 החלטנו למסור אותו לחינוך. בעלי שמע

כפי שצולם ליד ביתו, באחת ממושבות השרון. ההחלטה למסור את התינוק
 — בשלב ראשון לשנתיים — נתקבלה במשותף על-ידי הבעל ואשתו, אך
 היה זה הבעל שביצע אותה. בתמונה, מוסתרת על-ידי העץ במרכז — כתבת העולם הזה.

הבעל